

Nabij licht

Een kerstoverweging voor mensen die leven in een wereld vol groot licht.

Er was een tijd dat december nog stil voelde.

Toen Kerst niet begon met Black Friday, maar met een doosje vol kaarsen uit de kast.

Ik weet nog hoe ik als kind kon staren naar dat ene vlammetje op tafel.

Het bewoog. Het leefde. Het maakte de kamer kleiner — maar de wereld groter.

Dat kleine licht deed iets met me.

Het was geen schijnwerper.

Het wilde niks bewijzen.

Het was er gewoon. En daardoor leek alles even goed.

Fast forward naar nu.

We leven in een tijd waarin alles verlicht is.

Onze schermen gloeien, onze agenda's ook.

We scrollen en swipen door meningen, meningen over meningen, filters, flitsen, nieuws.

Iedereen probeert het licht te zijn: zichtbaar, invloedrijk, inspirerend.

Zelfs *hoop* is een hashtag geworden.

Maar diep vanbinnen knaagt er iets:

Waarom voelt het dan toch zo donker?

Waarom is alles zo vol — en tegelijk zo leeg?

Misschien omdat we overspoeld worden door groot licht:

licht dat fel is, maar niet warm.

licht dat zichtbaar maakt, maar niet nabij is.

Ene Johannes schrijft in de Bijbel: “Het ware licht dat ieder mens verlicht, kwam in de wereld.”

Dat klinkt groots.

Maar het begint zo klein: met een kind.

Geen hemelshow, geen spotlight, geen pushmelding.

Gewoon een baby in een voerbak.

Dat is het licht van God.

Niet het groot licht dat de wereld wil veroveren,

maar het klein licht dat dichtbij wil zijn.

Niet macht, maar menselijkheid.

Niet afstand, maar aanwezigheid.

Misschien is dat de echte omkering van Kerst:

dat God niet komt om alles in één keer helder te maken,

maar om bij ons te blijven — midden in de warboel.

Niet om het donker weg te nemen,

maar om het bewoonbaar te maken.

Er zijn dagen dat ik denk:

Waar is dat licht dan?

In een wereld vol oorlog, klimaatstress, burn-outs, algoritmes en deadlines?

Maar misschien zoeken we het op de verkeerde plekken.

We denken dat God zich laat zien in de helderheid van een plan,

of in mensen die weten hoe het moet.
Maar het licht van God is anders:
het schijnt niet van bovenaf,
het gloeit van binnenuit.

In het gebaar dat geen likes krijgt.
In de stilte van iemand die gewoon blijft luisteren.
In de vriend(in) die zegt: "Ik weet het ook niet, maar ik blijf."

Hoop is niet groot.
Ze hoeft niet te winnen.
Ze hoeft er alleen te zijn.

Een kaars verandert de wereld niet,
maar wel de kamer waarin je zit.
Dat kleine licht zegt niet: "Kijk naar mij,"
maar: "Ik ben bij jou."

En misschien is dat precies wat we nodig hebben.
Niet *méér* licht, maar *ander* licht.
Niet iets dat ons verblindt, maar iets dat ons verbindt.

Het kerstverhaal zegt:
God komt niet om indruk te maken,
maar om aanwezig te zijn.
In het kleine, in het gewone, in het nabije.

Dus steek die kaars maar aan.
Laat het licht niet groots zijn, maar echt.
Niet luid, maar trouw.
Want het wonder van Kerst is niet dat het licht overwint,
maar dat het komt — telkens weer.
Ook nu. Ook hier.

ds. Pieter Hoekstra